

Маймуров Артем Сергійович, 21.09.2007 р.н., 9-Б клас Гімназії № 12 міста Новомосковська Дніпропетровської області.

Домашня адреса: Дніпропетровська обл., м. Новомосковськ, вул. І.Смельяненка, 141. Тел. 097 85 89 278, ел. пошта maimurovartem@gmail.com

Вчитель: Холодна Надія Яківна

Війна в історії моєї родини

Увечері я складав підручники для наступних занять. На душі було якесь передчуття. Може, отримаю погану оцінку? Але до всіх уроків я був готовий. У житті все було настільки розмірено, що навіть не припускав, що ж може трапитися.

Уночі чомусь не спалося. Чув, як по хаті ходить чимось стривожена мама. Коли підійшов до неї, вона стояла біля прочиненого вікна й прислухалася. Здалеку загуркотіло. Мені здалося, що то грім. «Скоро весна», - подумалося. Однак мама, на подив, припустилася думки, що це вибухи.

Я звик довіряти мамі. Однак тепер розум відмовлявся сприймати на віру сказане нею. Адже ми ні з ким не сварилися, загострення конфлікту на сході теж не було. Виявилось, я багато чого не знав.

Коли гуркнуло двічі підряд, зрозумів, що то справді не грім. Але й вірити маминим словам дуже не хотілося.

За пів години батько поділився новинами з інтернету: численні руйнування у містах всієї України. Вибухали військові об'єкти, аеродроми, сховища з паливом. Тепер уже сумніву не було. Те, що раніше не привиджувалося і в страшному сні, стало жорстокою реальністю. Зробилося лячно: як себе поводити? що робити?..

Так у наше життя прийшла війна...

Сон як рукою остаточно зняло, коли з телевізійних новин довідалися про повномасштабне російське вторгнення. Це ж треба, які доброзичливці – ідуть нас звільняти! Від чого чи від кого? Від життя, де було навчання в дітей і робота в батьків, цікаве дозвілля і відпочинок улітку? Чи від влади, яка хоч і

повільно, та все ж давала країні перспективу? І навіть, коли зі школи повідомили про відміну занять, не з'явилося й натяку на найменшу радість.

Мама по інерції пішла на роботу. Батько (треба ж щось робити) поїхав в магазин за продуктами. Повернувся з невеликим пакетом: полиці в магазині швидко спорожніли, бо люди в передчутті лихого швидко розібрали товар. Після цього стало ще страшніше, адже паніка в такій ситуації погана порадиця.

Новини змінювалися щогодини. Надвечір окупаційні війська були вже під Києвом, там велися запеклі бої. Страх холодив душу. Невже не вистоїть наша столиця, наш тисячолітній Київ, який нікому ворогу не корився?!

Такими сумними думками закінчувався мій перший день війни. Однак я все ж почувався у відносній безпеці, бо поряд були найрідніші – мої батьки. Та всіх нас непокоїла думка: як довго все це триватиме. Тиждень? Місяць? Рік?

Оголошена мобілізація дала розуміння того, що країну будуть захищати. Батько й брат без краплі страху готові були боронити рідну землю. Ось тільки за нас з мамою хвилювалися. Тому за першої ж можливості відправили нас за кордон.

Далека Іспанія надала нам тимчасовий прихисток. Я мав змогу ходити до школи. Там не лунали безкінечні сирени, не чуто було вибухів, але думками ми все ж линули додому, звідки надходили тривожні новини.

Початок літа приніс канікули. Однак радісніше від того не стало: ні друзів, ні рідних, ні повноцінного відпочинку. На фронті ж ставало все гарячіше не лише від спекотного сонця – на сході, півночі й півдні велися запеклі бої. Важко й боляче було сприймати повідомлення про зруйнований Маріуполь, понівечений Харків, згорьований Ізюм; про розстріли мирних людей, а особливо дітей. Адже на їх місці міг бути і я. Чим хоч вони, невинні душі, завинили перед «асвабадітелями»? Дуже хвилювався за брата, який взяв до рук зброю і нещадно бив ворога.

Осінь принесла ще більше усвідомлення того, що війна скоро не скінчиться. Розлука з домівкою стала нестерпною. До того ж дистанційне

навчання без підручників у чужій (хоч і гостинній) країні створювало додаткові труднощі. І ми з мамою вирішили повертатися.

Після довгої відсутності зрозумів, настільки важливі підтримка рідних, співчуття близьких, розуміння друзів. Удома і дихалося, і по землі ступалося зовсім не так, як це було за кордоном. Тут усе було напоєне рідними пахощами. Навіть гамірливі горобці цвірінчали по-нашому, по-українськи. І саме тут я зрозумів глибину багато раз раніше чутих слів Тараса Шевченка:

Свою Україну любіть.

Любіть її...во врем'я люте.

В останню, тяжкую минуту

За неї Господа моліть.